

Mál nr. 171/2014**M****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar bifreiðar.****Ágreiningur um bótaskyldu og tjón vegna vörugjalds af leigubifreið.****Gögn.**

86. Málskot, móttakið 3.6.2014, ásamt fylgigögnum, auk afrits af lögum um vörugjald af ökutækjum, eldsneyti o.fl. nr. 29/1993 með síðari breytingum og reglugerð um vörugjald af ökutækjum nr. 331/2000 með síðari breytingum.
87. Bréf X, dags. 23.6.2014, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 21.4.2014 varð leigubifreiðin A í eigu M fyrir verulegum skemmdum í árekstri við aðra bifreið sem tryggt er lögboðinni ábyrgðartryggingu hjá X og ekki er um það deilt að tjónið á A bætist úr þeirri ábyrgðartryggingu hjá X. Verðmæti A á tjónsdegi miðað við staðgreiðslu hefur verið metið 4.600.000 krónur. Ekki virðist ágreiningur vera með aðilum um þá fjárhæð. A er leigubifreið og af þeim sökum hefur M fengið vörugjald lækkað af bifreiðinni. Skilyrði fyrir lækkuninni er að næstu tvö ár eftir nýskráningu skuli nánar tilgreind skilyrði vera uppfyllt, þ. á m. að bifreiðin verði skráð sem leigubifreið í ökutækjaskrá og nýtt sem slík, sbr. 4. tölul. 2. mgr. 15. gr. reglugerðar nr. 331/200 um vörugjald af ökutækjum.

M krefst þess að X greiði fjárhæð sem nemur lækkun vörugjaldsins ella að gert verði við bifreiðina. X hefur hafnað greiðslu á fjárhæðinni. Ber X í fyrsta lagi fyrir sig að samkvæmt skilmálum félagsins skuli miða bætur vegna munatjóns við verðmæti á slysdegi og uppgjörstillaga félagsins sé í fullu samræmi við skilmálana og bæti fjárhagslegt tjón M að fullu. Í öðru lagi er vísað til þeirrar meginreglu skaðabótaréttar að tjónþoli skuli ekki hagnast á tjóni sínu, en samkvæmt fyrrgreindri uppgjörstillögu fái M fullar bætur fyrir A. Í þriðja lagi kveður X að tjón það sem M kveðst hafa orðið fyrir vegna vörugjaldsins sé ekki sennileg afleiðing árekstursins og því falli það utan þeirra marka sem það ber skaðabótaábyrgð á vegna árekstursins. Að auki telur X að ágreiningur í máli þessu snúist um bótafjárhæðir og það veiti ekki samþykki fyrir að úrskurðarnefnd fjalli um bótafjárhæð í málinu.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum, sbr. auglýsingu nr. 1090/2005, úrskurðar nefndin um ágreining varðandi bótaskyldu, þ.m.t. sök og sakarskiptingu, milli málskotsaðila og vátryggingafélags sem hefur starfsleyfi hér á landi. Þá úrskurðar nefndin um bótafjárhæðir að fengnu sérstöku samþykki allra málsaðila, sbr. 2. mgr. 3. gr. samþykktanna, en samkvæmt 3. mgr. greinarinnar úrskurðar nefndin m.a. um hvort ágreiningur aðila heyri undir nefndina og telji hún svo ekki vera vísar hún málinu frá. M telur sig verða fyrir tjóni, þegar hann afsalar A til X, þar sem honum verði þá gert skylt að greiða vörugjald af A að því marki sem það fékkst lækkað við nýskráningu hennar. Án tillits til þess hver sú fjárhæð er sem M kann að verða gert að greiða af þessum sökum þá telur X að ekki sé um að ræða tjón sem er bótaskyld úr ábyrgðartryggingunni. Verður að líta svo að ágreiningur sá, sem uppi er í málinu, varði

bótaskyldu X sem nefndin úrskurðar um, sbr. 1. mgr. 3. gr. samþykktanna. Málinu verður því ekki vísað frá.

Samkvæmt 1. mgr. 90. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 með síðari breytingum ber skráður eða skráningarskyldur eigandi (umráðamaður) vélknúins ökutækis ábyrgð á því og er fébótaskyldur skv. 88. og 89. gr. laganna. Samkvæmt 1. mgr. 91. gr. laganna skal greiðsla á bótakröfu vegna tjóns sem hlýst af notkun skráningarskylds vélknúins ökutækis vera tryggð með ábyrgðartryggingu hjá m.a. vátryggingafélagi sem hefur starfsleyfi til að taka að sér ábyrgðartryggingu vélknúinna ökutækja, sbr. a lið málsgreinarinnar, en svo mun háttá í tilviki X. Bótakrafa sú sem X hefur uppi í máli þessu verður rakin til notkunar skráningarskylds vélknúins ökutækis. X getur ekki takmarkað ábyrgð sína með skilmálum sem það setur umfram það sem leiðir af lögum. Ekki verður séð að ákvæði vátryggingarskilmála X um að bótagreiðsla þess skuli takmarkast við verðmæti munar á tjónsdegi eigi sér stoð í lögum, ef tjón sem hlýst af notkun skráningarskylds vélknúins ökutækis er annað eða meira en sem nemur tjónsdagsverðmæti munarins. Í máli þessu getur bótaskylda X því ekki takmarkast af tilvitnuðu ákvæði í vátryggingarskilmálum. Þá verður heldur ekki séð að ábyrgð X takmarkist hér af reglum skaðabótaréttarins um sennilega afleiðingu.

Engin gögn liggja fyrir um það í málinu að ríkið hafi krafið M um greiðslu á þeim hluta vörugjaldsins sem það var lækkað um. Þess sér að vísu ekki beinlínis stað í lögum eða stjórnvaldsfyrirmælum að unnt sé að viðhalda lækkuninni út fyrrgreint tveggja ára tímabil við þær sérstöku aðstæður þegar bifreið sem í hlut á skemmist og aflað er annarrar bifreiðar í hennar stað. Þrátt fyrir það verður heldur ekki séð að stjórnvöld hafi hafnað slíkri málaleitan. Þá verður heldur ekki séð að M hafi verið krafinn greiðslu sem nemur lækkun vörugjaldsins. Eins og mál þetta liggur fyrir telst því ósannað að M hafi orðið fyrir fjártjóni vegna hins umdeilda vörugjalds sem hann getur krafist úr hendi X.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum vegna lækkunar á vörugjaldi af A úr hendi X.

Reykjavík, 12. ágúst 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.